

uden Overgang gik over i Melodien, sang han med sin smukke Bas, som var mærkværdig stor og dyb i Forhold til hans Talestemme:

Margrete! Jeg har stolet paa dit Ord.
Jeg var saa tryk, saa lykkelig forblindet!
Nu vil jeg sejle fra min Fæstemø,
saa dejlig og saa svingefuld i Sindet.
Farvel, Margrete!

Jeg veed, at ingen Mand var tro som jeg.
Aa, jeg har elsket, elsket som en Daare!
Men du bedrog mig med dit Løgenesind,
dit falske Smil, din hykleriske Taare!
Farvel, Margrete!

Farvel! Og tænk imellem paa en Ven,
som fandt sin Fred i Dybets kolde Vande;
som vilde heller hjem til Dødens Land
end leve uden dig paa Lysets Strande.
Farvel, Margrete!

Farvel! Farvel! Min Sorg, min Lyst, mit Liv!
Ræk mig din søde Mund til Kys, det sidste!
Se, jeg velsigner dig, min Kærlighed!
Jeg hviske vil, naar mine Øjne briste:
Levvel, Margrete! —

Det dystre Efterspil, hvori der ligesom hørtes fjerne Gravklokker, endte med en brudt, vild Klang. Da Karsten saae op og vilde spørge Jytte, hvad hun syntes om Sangen, blev han stum af Forbavselse